

I OSK 52/21 - Wyrok NSA

Data orzeczenia	2022-06-21	orzeczenie prawomocne
Data wpływu	2021-01-04	
Sąd	Naczelny Sąd Administracyjny	
Sędziowie	Anna Wesołowska Iwona Bogucka /sprawozdawca/ Maciej Dybowski /przewodniczący/	
Symbol z opisem	6168 Weterynaria i ochrona zwierząt	
Hasła tematyczne	Ochrona zwierząt	
Sygn. powiązane	IV SA/Po 595/18 - Postanowienie WSA w Poznaniu z 2018-09-04	
Skarżony organ	Samorządowe Kolegium Odwoławcze	
Treść wyniku	Oddalono skargę kasacyjną	
Powołane przepisy	Dz.U. 2022 poz 329 art. 141 § 4, art. 184 <i>Ustawa z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi - t.j.</i> Dz.U. 2017 poz 1840 art. 7 ust. 1c <i>Ustawa z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt - tekst jedn.</i>	

SENTENCJA

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie: Przewodniczący: sędzia NSA Maciej Dybowski Sędziowie sędzia NSA Iwona Bogucka (spr.) sędzia del. WSA Anna Wesołowska po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2022 r. na posiedzeniu niejawnym w Izbie Ogólnoadministracyjnej skargi kasacyjnej Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu z dnia 14 listopada 2018 r. sygn. akt IV SA/Po 595/18 w sprawie ze skargi Towarzystwa [...] Oddział G. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. z dnia [...] kwietnia 2018 r. nr [...] w przedmiocie przekazania zwierzęcia do schroniska dla zwierząt oddala skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu wyrokiem z 14 listopada 2018 r., IV SA/Po 595/18, po rozpoznaniu sprawy ze skargi Towarzystwa [...] Oddział G. na decyzję Samorządowego Kolegium Odwoławczego w P. z [...] kwietnia 2018 r. nr [...] w przedmiocie przekazania zwierzęcia do schroniska dla zwierząt w punkcie 1. uchylił zaskarżoną decyzję, a w punkcie 2. zasądził od Kolegium na rzecz strony skarżącej kwotę 697 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Wyrok zapadł w następującym stanie faktycznym i prawnym sprawy:

Decyzją z [...] marca 2018 r. Burmistrz Miasta i Gminy L. (dalej: organ I instancji) orzekł o czasowym odebraniu właścicielce psa – samca, rasy bokser, umaszczenia brązowego, w wieku ok. 12 lat i orzekł o przekazaniu psa do schroniska "Z." w P. nr [...], gm. L. Decyzji nadano rygor natychmiastowej wykonalności.

W przewidzianym prawem terminie odwołanie od powyższej decyzji wniosło Towarzystwo [...] Oddział w G. (dalej: Towarzystwo, strona skarżąca), z inicjatywy którego podjęto działania mające na celu odebranie psa właścicielce, wskazując, że odwołanie dotyczy decyzji pierwszoinstancyjnej w zakresie, w jakim orzeka ona o przekazaniu zwierzęcia do schroniska dla zwierząt. Podkreślono, że w sprawie spełniła się przesłanka przekazania zwierzęcia pod opiekę podmiotowi innemu niż schronisko, z uwagi na stan, w jakim zwierzę to się znajduje. Z uwagi na stan zdrowia psa i potrzebę specjalistycznego leczenia, schronisko dla zwierząt nie jest dla niego miejscem odpowiednim. Wniesiono o przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność choroby psa i jego leczenia. Do odwołania załączono dokumenty przedstawiające stan zdrowia zwierzęcia.

Decyzją z [...] kwietnia 2018 r. Samorządowe Kolegium Odwoławcze w P. (dalej: Kolegium) utrzymało w mocy zaskarżoną decyzję. W uzasadnieniu decyzji Kolegium wskazało, że jakkolwiek organ I instancji powołał wadliwą podstawę prawną, bowiem postępowanie toczyło się trybie interwencyjnym, o którym mowa

w art. 7 ust. 3 ustawy z 21 sierpnia 1997 r. o ochronie zwierząt (Dz.U. z 2017 r., poz. 1840; dalej: u.o.z.), to ta wada decyzji pierwszoinstancyjnej pozostaje bez wpływu na wynik sprawy. Kolegium podkreśliło, że z akt sprawy nie wynika, aby wskazane schronisko dla zwierząt nie wyraziło zgody na przyjęcie psa, a organ I instancji ma z tą placówką podpisaną umowę. Kolegium wskazało, że przekazanie psa innemu podmiotowi może mieć miejsce w sytuacji, gdy brak jest zgody schroniska lub w razie wystąpienia innych okoliczności uniemożliwiających jego przekazanie.

Skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Poznaniu na powyższą decyzję wniosło Towarzystwo.

W odpowiedzi na skargę Kolegium wniosło o jej oddalenie.

Na rozprawie przed Wojewódzkim Sądem Administracyjnym w Poznaniu pełnomocnik strony skarżącej wniosła o przeprowadzenie dowodu ze złożonej na rozprawie dokumentacji weterynaryjnej oraz o zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności stawki minimalnej.

Uwzględniając skargę Sąd I instancji uznał, że z związku z tym, że stan zdrowia odebranego właściciela psa stanowił okoliczność, która w ocenie strony skarżącej przesądzała o zaistnieniu przesłanki uzasadniającej odstąpienie od zasady przekazania odebranego zwierzęcia do schroniska, Sąd przeprowadził dowód z przedłożonej dokumentacji weterynaryjnej, obrazującej historię choroby i stan zdrowia psa.

Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z art. 7 ust. 1c u.o.z. w przypadku braku zgody, o której mowa w ust. 1b, lub wystąpienia innych okoliczności uniemożliwiających przekazanie zwierzęcia podmiotom, o których mowa w ust. 1, zwierzę może zostać nieodpłatnie przekazane innej osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej albo osobie fizycznej, która zapewni mu właściwą opiekę.

Zdaniem Sądu I instancji w okolicznościach badanej sprawy Kolegium w istocie nie dokonało ustaleń co do wystąpienia w sprawie wskazanych "innych okoliczności", a przynajmniej nie dało takim ustaleniom wyrazu. Naruszenie to prowadzi do wniosku o uchybieniu przez Kolegium ciężącemu na nim, na mocy art. 15 ustawy z 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2017, poz. 1270; dalej: k.p.a.), obowiązku merytorycznego rozpoznania sprawy. Podkreślenia wymaga, że w odwołaniu od decyzji pierwszoinstancyjnej wprost wskazano, w czym odwołujący się podmiot upatruje wadliwości zaskarżonej decyzji. Wniesiono o przeprowadzenie dowodu z załączonej dokumentacji, dotyczącej stanu zdrowia psa wyjaśniając, że stan psa jest zły, co spowodowane jest zarówno złym traktowaniem przez właścicielkę, jak również stwierdzoną białaczką i podeszłym wiekiem zwierzęcia oraz podkreślono, że z uwagi na ciężki stan psa i szczególne wymagania pielęgnacyjne, których – w ocenie skarżącego – nie zapewni schronisko, w badanej sprawie ziściły się inne okoliczności uniemożliwiające przekazanie zwierzęcia do schroniska, o których mowa w art. 7 ust. 1a u.o.z.

Sąd I instancji stwierdził, że przez wzgląd na art. 78 § 1 k.p.a. skuteczność prawna żądania strony w przedmiocie przeprowadzenia dowodu, uzależniona jest od spełnienia przesłanki, w myśl której przedmiotem dowodu musi być okoliczność mająca znaczenie dla sprawy, a więc dotycząca przedmiotu sprawy i mająca znaczenie prawne dla rozstrzygnięcia. W niniejszej sprawie w odwołaniu wniesiono o przeprowadzenie dowodu na okoliczność stanu zdrowia psa i uzasadnionych nim szczególnych potrzeb tego zwierzęcia w zakresie codziennej opieki. Nie ulega więc wątpliwości, że wniosek ten miał kluczowe znaczenie dla wykazania zaistnienia przesłanki wystąpienia "innych okoliczności uniemożliwiających przekazanie zwierzęcia schronisku". Prawu strony do żądania przeprowadzenia dowodu odpowiada obowiązek organu administracji publicznej ustosunkowania się do żądania strony. Organ jest obowiązany dokładnie ustalić stan faktyczny. Natomiast, w sytuacji gdy ustalenia stanu faktycznego stanowiły podstawę rozstrzygnięcia negatywnego dla strony, stwierdzenie przez organ, że przeprowadzenie dowodu może mieć znaczenie dla sprawy nakładałoby na ten organ wręcz obowiązek uwzględnienia żądania przeprowadzenia tego dowodu (B. Adamiak, Kodeks Postępowania Administracyjnego. Komentarz, 2011, s. 345 i n.). Z uzasadnienia decyzji

Kolegium nie wynika tymczasem, czy zasadność wniosku dowodowego zgłoszonego przez stronę skarżącą w odwołaniu została przez ten organ w ogóle oceniona. Dowód, którego przeprowadzenia domagała się strona skarżąca, dotyczył okoliczności mającej zasadnicze znaczenie dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie.

Sąd I instancji wskazał, że Kolegium nie tylko nie oceniło w żaden sposób załączonej do odwołania dokumentacji, ale de facto w ogóle nie wyjaśniło, na czym opiera swoje stanowisko co do tego, że w sprawie nie wystąpiły "inne okoliczności uniemożliwiające przekazanie zwierzęcia schronisku". W ocenie Sądu I instancji, akta sprawy nie dokumentują również, aby poczyniono jakiegokolwiek ustalenia, co do sytuacji panującej w schronisku, do którego pies miałby trafić. Rozstrzygnięcie Kolegium oparto na stwierdzeniu, że "z akt sprawy nie wynika, aby schronisko do którego skierowano psa nie wyraziło na to zgody". Sąd I instancji zauważył jednak, że z akt sprawy nie wynika, aby w ogóle dokonano oceny realnych warunków przyjęcia przez wskazane schronisko psa, którego stan i potrzeby udokumentowano na etapie odwołania. Jak wynika z akt sprawy, schronisko nie miało w istocie wiedzy na temat stanu zdrowia psa.

Tym samym, w ocenie Sądu I instancji, zaskarżoną decyzję podjęto z całkowitym pominięciem okoliczności faktycznych. Kolegium nie odniosło się bowiem ani do dokumentacji weterynaryjnej, ani do wskazań zawartych w historii choroby psa. Tymczasem, zważywszy na cel u.o.z. nie może rodzić wątpliwości fakt, że rolą organów administracji publicznej, zdefiniowaną w art. 1 ust. 3 u.o.z. jest podejmowanie działań na rzecz ochrony zwierząt, przy uwzględnieniu faktu, że zwierzę, jako istota żyjąca, jest zdolne do odczuwania cierpienia, a człowiek jest mu winien poszanowanie, ochronę i opiekę. Aby cele u.o.z. były realizowane, konieczne jest zapewnienie zwierzęciu opieki – w miarę możliwości – stosownej do jego potrzeb. Z istoty humanitarnego traktowania zwierząt wynika nakaz traktowania ich w sposób uwzględniający potrzeby zwierzęcia i zapewniający mu opiekę i ochronę (art. 4 pkt 2 u.o.z.). Wydane w niniejszej sprawie rozstrzygnięcie abstrahuje od tych zindywidualizowanych potrzeb, które zostały w załączonej dokumentacji weterynaryjnej opisane. Nie odniesiono się do stanowiska że przekazanie psa do schroniska wywoła niekorzystne dla niego skutki. Nie jest jasne, na czym opiera się stanowisko Kolegium, że schronisko zapewni psu, w aktualnych okolicznościach, warunki uwzględniające jego potrzeby uzasadnione wiekiem i rozwojem chorób.

Z tych względów Sąd I instancji stwierdził, że decyzja Kolegium została wydana z naruszeniem przepisów postępowania i to w stopniu mogącym mieć wpływ na wynik sprawy. W konsekwencji ustalenia tego organu Sąd I instancji uznał za dowolne. Zarzut dowolności wykluczają bowiem dopiero ustalenia dokonane na podstawie całokształtu materiału dowodowego (art. 80 k.p.a.), zgromadzonego i zbadanego w sposób wyczerpujący (art. 77 § 1 k.p.a.), a więc przy podjęciu kroków niezbędnych do dokładnego wyjaśnienia stanu faktycznego, jako warunku niezbędnego do wydania decyzji o przekonującej treści (art. 7 k.p.a.). Zdaniem Sądu I instancji, w niniejszej sprawie nie sposób przyjąć, aby Kolegium w sposób dokładny wyjaśniło stan faktyczny sprawy. Zaniechanie ustaleń istotnych dla wyniku sprawy narusza wykazane wyżej normy procedury i już z tego powodu zaskarżona decyzja nie mogła się ostać.

W skardze kasacyjnej Kolegium zaskarżyło wyrok Sądu I instancji w całości, wnosząc o jego uchylenie i oddalenie skargi w trybie art. 188 p.p.s.a., względnie o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Poznaniu, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych oraz o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

Sądowi I instancji zarzucono naruszenie:

1. przepisów postępowania, których uchybienie miało istotny wpływ na wynik sprawy, tj.:

- przepisu art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) p.p.s.a. przez przyjęcie, że Kolegium naruszyło art. 7 i 77 § 1 k.p.a., i w konsekwencji uchylenie orzeczenia organu odwoławczego, mimo braku podstaw do stwierdzenia naruszenia przez ten organ przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy;

- przepisu art. 141 § 4 p.p.s.a. przez przedstawienie sprawy niezgodnie ze stanem rzeczywistym, a także niedostateczne wyjaśnienie w uzasadnieniu motywów rozstrzygnięcia, w szczególności niewskazanie w oparciu o treść obowiązujących przepisów i z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, jaki wpływ miały zarzucone organowi odwoławczemu uchybienia na wynik sprawy;

2. prawa materialnego, tj. art. 7 ust. 1c) u.o.z. określającego przedmiot orzekania w sprawie przez błędną jego wykładnię i w konsekwencji zarzucenie organowi odwoławczemu nierozpatrzenia kwestii stanu zdrowotnego zwierzęcia mimo, że w przypadku wyznaczenia miejsca jego pobytu nie miało to znaczenia.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej wskazano, że w sposób oczywisty ewentualna choroba psa nie miała znaczenia dla sprawy i nie była przedmiotem rozpatrzenia w niniejszym przypadku. Z uwagi, że podstawowa kwestia, czyli czasowe odebranie zwierzęcia właścicielowi nie była kwestionowana, do rozstrzygnięcia pozostawało miejsce dalszego pobytu psa. Ta kwestia w u.o.z. jest w pewien sposób sformalizowana i nie można traktować jej uznaniowo. Art. 7 ust. 1 u.o.z. w sposób niebudzący wątpliwości stanowi, że zwierzę domowe odebrane właścicielowi przekazane zostaje schronisku dla zwierząt i w zasadzie tylko tam może trafić odebrane zwierzę. Jedynie w razie braku zgody (co w niniejszym przypadku nie miało miejsca) lub wystąpienia innych okoliczności uniemożliwiających przekazanie zwierzęcia schronisku może być one oddane innym podmiotom wymienionym w art. 7 ust. 1c) u.o.z. Przez owe "inne okoliczności" należy rozumieć obiektywne przeszkody związane raczej z funkcjonowaniem schroniska, jak np. brak wolnych miejsc, które praktycznie wykluczają przekazanie tam zwierzęcia. Z całą pewnością nie jest taką "inną okolicznością" zły stan fizyczny psa, który to nie wypełnia wymaganej przepisem ustawy przesłanki "niemożliwości przekazania" chociażby już z tej przyczyny, że zarówno schronisko jak i inne podmioty o zbliżonym profilu działania zapewniają zwierzętom podobną opiekę weterynaryjną. Jeśli stan zdrowia byłby kryterium w kwestii wyboru miejsca pobytu zwierzęcia, to z pewnością ustawodawca dokonałby takiego rozróżnienia. W niniejszej sprawie stwierdzone w opinii weterynaryjnej schorzenie psa nie przekłada się w żaden sposób na konieczność skierowania psa nie do schroniska, a do placówki Towarzystwa, które się tego domaga. W przypadku, gdy schronisko nie uchyli się od przyjęcia zwierzęcia, rozważania w aspekcie choroby psa o kwestii, gdzie znajdzie on bardziej odpowiednie warunki, jest zupełnie bezprzedmiotowe. W ocenie Kolegium również pozbawione znaczenia prawnego są poczynione przez Sąd I instancji uwagi na temat humanitarnych aspektów sprawy. Podkreślono, że nawet po ewentualnym przeprowadzeniu dowodu na okoliczność choroby psa, Kolegium nie dysponowałoby odpowiednimi narzędziami, aby w sposób zobiektywizowany przesądzić, jaka placówka dysponuje bardziej właściwymi warunkami, by właśnie do niej skierować odebrane zwierzę.

Pismem z 21 lutego 2019 r. pełnomocnik strony skarżącej oświadczył, że wnosi o rozpoznanie skargi kasacyjnej na rozprawie.

Zarządzeniem z 20 stycznia 2022 r. Przewodniczący Wydziału I w Izbie Ogónoadministracyjnej Naczelnego Sądu Administracyjnego, poinformował strony postępowania, że w związku ze zmianą art. 15 zns4 ustawy z 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz. U. z 2021 r. poz. 2095, z późn. zm., dalej: uCOVID-19) wynikającą z art. 4 pkt 3 ustawy z 28 maja 2021 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. poz. 1090), w okresie obowiązywania stanu zagrożenia epidemicznego albo stanu epidemii ogłoszonego z powodu COVID-19 oraz w ciągu roku od odwołania ostatniego z nich, w sprawach, w których strony nie wyraziły zgody na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym, Naczelny Sąd Administracyjny przeprowadza rozprawę wyłącznie zdalnie przy użyciu urządzeń technicznych umożliwiających przeprowadzenie jej na odległość, jeżeli wszystkie strony wyrażą na to zgodę. We wskazanym wyżej okresie nie przeprowadza się rozpraw w siedzibie Naczelnego Sądu Administracyjnego z udziałem stron. Jeżeli którakolwiek z wezwanych stron oświadczy, że nie ma możliwości technicznych uczestniczenia w rozprawie zdalnej, sprawa zostanie skierowana na posiedzenie niejawne. W związku z powyższym zwrócono się do stron postępowania o udzielenie informacji, w terminie 7 dni od dnia

doręczenia zarządzenia, czy wyrażają zgodę na rozpoznania sprawy na posiedzeniu niejawnym. W razie wyrażenia zgody, poinformowano o możliwości przedstawienia, w terminie 7 dni, dodatkowych wyjaśnień na piśmie. W przypadku braku zgody na rozpoznanie sprawy na posiedzeniu niejawnym zwrócono się o udzielenie informacji, czy strona posiada możliwości techniczne uczestniczenia w rozprawie zdalnej przy użyciu informatycznej aplikacji. Poinformowano także, że na podstawie art. 15 zzs4 ust. 3 uCOVID-19 Przewodniczący może zarządzić przeprowadzenia posiedzenia niejawnego, jeżeli uzna, że rozpoznanie sprawy za konieczne, a nie można przeprowadzić jej na odległość z jednoczesnym bezpośrednim przekazem obrazu i dźwięku.

Zarządzeniem z 24 marca 2022 r. Przewodniczący Wydziału I Izby Ogólnoadministracyjnej, na podstawie art. 15 zzs4 ust. 3 uCOVID-19, zarządził skierowanie sprawy na posiedzenie niejawne celem rozpoznania skargi kasacyjnej.

Naczelny Sąd Administracyjny rozważył, co następuje:

Zgodnie z art. 183 § 1 ustawy z 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r., poz. 2325 ze zm., dalej: p.p.s.a.) Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, z urzędu biorąc pod uwagę tylko nieważność postępowania. W niniejszej sprawie nie stwierdzono żadnej z przesłanek nieważności wymienionych w art. 183 § 2 p.p.s.a., wobec czego rozpoznanie sprawy nastąpiło w granicach zgłoszonych podstaw i zarzutów skargi kasacyjnej. Stosownie do art. 176 p.p.s.a. skarga kasacyjna winna zawierać zarówno przytoczenie podstaw kasacyjnych, jak i ich uzasadnienie. Przytoczenie podstaw kasacyjnych oznacza konieczność konkretnego wskazania tych przepisów, które zostały naruszone w ocenie wnoszącego skargę kasacyjną, co ma istotne znaczenie ze względu na zasadę związania Sądu II instancji granicami skargi kasacyjnej.

Rozpoznana w tych granicach skarga kasacyjna nie podlega uwzględnieniu.

Skarga kasacyjna została oparta na obu podstawach kasacyjnych. Ponieważ zakres koniecznych w sprawie ustaleń faktycznych zależy od przesłanek prawa materialnego, w pierwszej kolejności rozpoznaniu podlega zarzut naruszenia prawa materialnego art. 7 ust. 1c) u.o.z. przez błędną wykładnię. Chybiona jest argumentacja skargi kasacyjnej, że "inne okoliczności uniemożliwiające przekazanie zwierzęcia innym podmiotom, niż wymienione w art. 7 ust. 1 u.o.z." nie obejmują stanu zwierzęcia i ewentualnych jego szczególnych potrzeb, a jedynie obejmują okoliczności związane z funkcjonowaniem schroniska, takie jak np. brak wolnych miejsc. Ustawodawca w art. 7 ust. 1c) u.o.z. wprowadził dwie przesłanki. Jedna została określona w sposób precyzyjny, stanowi ją brak zgody schroniska. Druga natomiast została wyznaczona przez posłużenie się określeniem nieprecyzyjnym i ocennym, odwołującym się do okoliczności uniemożliwiających przekazanie zwierzęcia – w tym przypadku – do schroniska. "Okoliczności uniemożliwiające" to zwrot stanowiący klauzulę generalną. Tego rodzaju zwroty nie tyle wyznaczają przesłanki podjęcia rozstrzygnięcia, które da się choćby przykładowo wyliczyć, co wprowadzają kryteria oceny, jaka musi być przez organ dokonana w konkretnej, rozstrzyganej sprawie, aby wydać rozstrzygnięcie. Posłużenie się taką techniką służy zapewnieniu elastyczności rozwiązania, możliwości dostosowania rozstrzygnięcia do okoliczności faktycznych przypadku i jego cech szczególnych. Nie można przyjąć, że te cechy szczególne mają wyłącznie charakter organizacyjny. Przedmiotem działań organu w przypadku czasowego odebrania zwierzęcia jest wszak dobrostan i ochrona zwierząt. **Optymalne rozstrzygnięcie powinno być wobec tego zorientowane na właściwą opiekę nad zwierzęciem, a jej kryteria będą każdorazowo związane z okolicznościami przypadku, w szczególności potrzebami zwierzęcia, na co niedwuznacznie wskazuje zastrzeżenie, że opieka powinna być powierzona temu, kto zwierzęciu zapewni właściwą opiekę. Opieka właściwa to opieka adekwatna do okoliczności przypadku. Stopień zróżnicowania stanów faktycznych dotyczących wszak żywych i czujących istot może być tak szeroki, że ustawodawca zasadnie posłużył się określeniem skutkującym koniecznością oceny każdego ze stanów faktycznych. Twierdzenie, że stan zdrowia zwierzęcia nie jest okolicznością mogącą wpływać na**

wybór miejsca jego umieszczenia, nie znajduje zatem potwierdzenia w regulacji art. 7 ust. 1c) u.o.z. Mając na uwadze przesłanki i cel czasowego odebrania zwierzęcia, stan zdrowia często może być właśnie okolicznością relewantną z punktu widzenia zapewnienia zwierzęciu właściwej opieki. Wykładnia przyjęta przez Sąd I instancji jest wobec powyższego prawidłowa.

Nie są uzasadnione również zarzuty naruszenia przepisów postępowania. Po pierwsze, wadliwe jest zestawienie zarzutu naruszenia art. 145 § 1 pkt 1 lit. a) p.p.s.a. z art. 7 i art. 77 § 1 k.p.a., albowiem stanowi on podstawę uwzględnienia skargi w przypadku naruszeń prawa materialnego, nie mają takiego charakteru wskazane w skardze kasacyjnej przepisy art. 7 i 77 § 1 k.p.a. Zarzuty naruszenia art. 7 i 77 § 1 k.p.a. nie są zaś usprawiedliwione. Prawidłowe jest stanowisko Sądu I instancji, że organ odwoławczy, jako organ merytoryczny w sprawie, nie odniósł się do okoliczności istotnych dla wyboru miejsca umieszczenia zwierzęcia, jakimi są potrzeba zapewnienia mu właściwej opieki, w przypadku zwierzęcia chorego, właściwa opieka niewątpliwie oznacza stosowną do schorzenia opiekę lekarską i w tym zakresie powinny być poczynione ustalenia. Zgodny ze stanem faktycznym jest wniosek Sądu I instancji, że organ II instancji nie poczynił żadnych ustaleń, czy wybrane schronisko ma możliwość zapewnienia zwierzęciu opieki stosownej do potrzeb.

Nie znajduje potwierdzenia również zarzut naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a. Sporządzenie uzasadnienia jest czynnością następczą w stosunku do podjętego rozstrzygnięcia, stąd też tylko w nielicznych sytuacjach naruszenie tej normy prawnej może stanowić skuteczną podstawę skargi kasacyjnej. Zarzut naruszenia art. 141 § 4 p.p.s.a. usprawiedliwiony będzie tylko wówczas, gdy pomiędzy tym uchybieniem a wynikiem postępowania sądownoadministracyjnego będzie istniał potencjalny związek przyczynowy. Do sytuacji, w której wadliwość uzasadnienia wyroku może stanowić usprawiedliwioną podstawę skargi kasacyjnej, należy zaliczyć tę, gdy uzasadnienie nie pozwala na kontrolę kasacyjną orzeczenia. Dzieje się tak wówczas, gdy nie ma możliwości jednoznacznej rekonstrukcji podstawy rozstrzygnięcia (por. wyrok NSA z 25 lutego 2009 r., I OSK 487/08). Uzasadnienie wyroku Sądu I instancji zawiera wszystkie wymagane tym przepisem elementy i jest wystarczające dla uzyskania informacji o przesłankach rozstrzygnięcia, pozwalając na jego instancyjną kontrolę. Nie znajduje potwierdzenia teza, że Sąd I instancji przedstawił stan faktyczny niezgodnie ze stanem rzeczywistym. Jest to bardzo poważny zarzut, poddający w wątpliwość rzetelność Sądu I instancji, wobec czego wymagał rzeczowego uzasadnienia. Mimo jego postawienia w skardze kasacyjnej, w jej uzasadnieniu nie podano żadnego argumentu na tę okoliczność, nie określono, jaka okoliczność została przez Sąd I instancji pominięta lub przedstawiona niezgodnie z materiałem sprawy. Tak poważny zarzut został zatem postawiony w sposób gołosłowny. Natomiast wpływ uchybień na wynik sprawy jest wyraźny. Zgodnie z art. 145 § 1 pkt 1 lit. c) p.p.s.a. dla uwzględnienia skargi wystarczające jest stwierdzenie możliwego istotnego wpływu uchybień procesowych na wynik sprawy. Skoro w żadnym stopniu organ odwoławczy nie rozważył okoliczności relewantnych prawnie ze względu na regulację prawa materialnego, wpływ zaniechań na wynik sprawy mógł być istotny.

Mając na uwadze podane argumenty, Naczelny Sąd Administracyjny, na podstawie art. 184 p.p.s.a. orzekł jak w sentencji o oddaleniu skargi kasacyjnej. Podstawą do rozpoznania skargi kasacyjnej na posiedzeniu niejawnym był przepis art. 15z4 ust. 3 uCOVID-19.

<https://orzeczenia.nsa.gov.pl/doc/2E35A0A927>

6/6